

Báthori Csaba

MÁSOK NYOMÁBAN

Ma komolyan vesz. Vasárnapi vérrel
közeledem, lüktető orrlikakkal,
késsel a számban. Mind hosszabb az utca,
a szürke, kivékonyodott kötél,
amely a szűk találkozószobába
vezet. Kussol bennem a gyöngye állat,
kopogtatok. Behozom azt a pontot,
ahol én véget érek, és bezárnak

a dolgok. Követ, kezet, rézkilincset
egyformán érzek, nincs semmi fölösleg
vagy lágy dísz érzelmi ötleteimben.
Nem túl sok mélymenet: csöndben szemelnek
ki a szétszórásra. Senki vagy,
ha nem fizetsz azért, hogy valaki
vagy. Érintés nélkül vezet magába,
a fekete kontinensre. Megöl,

mert meghal. Bár lehetne puha bundás,
mint egy medvepina. Saját szívetől
északra lökték az évek. Anyámig.
Bazalt vagy eleven gipsz, mozdulatlan.
Hát mormogunk egymásból, mint a tenger.
Penészes kis mosolyt mosolyog, én meg
leng*, kamasz szavakkal hallgatom
a bosszú, gyűlölet, önvád, morajló

igyekvés és rideg barátkozás
zörejeit. Most meríték erőt
ahhoz, hogy később senkinek nevezzem.
Lemorzsolom a délutánt. Miközben
helyben kinyírom emlékeimet.

Amit mond, erőszakosan zuhog
rám, mint egy világnyelv. Szemem megolvad,
szememen át veszttem el a világot.

Gyermekáldozat: egyre súlyosabb
tévedések fedik el az igazság
helyét. Megégek, míg megmárt magában.
Hozzá is, tőle is menekülök.
Fényt izzadok, mint a szalonnabőr
vagy az ifjú rozsda. Én csak kisember
voltam, soha gyermek. Ezért ér véget
nyomom más felnőtt emberek nyomában.

(Új Dunatáj, 2004/3.)

BÁTHORI CSABA 1956-BAN SZÜLETETT MOHÁCSON. VERSET, ESSZÉT ÉS KRITIKÁT ÍR,
MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK. FÜST MILÁN-DÍJAS.